ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ HENRI MAYRAS της 14ης Φεβρουαρίου 1980 *

Κύριε Πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

I — Η παρούσα υπόθεση, που παραπέμφθηκε στο τρίτο τμήμα του Δικαστηρίου, δεν αφορά παρά ένα μικρό χρηματικό ποσό, αλλά, πέρα από την προκειμένη υπόθεση, μπορεί να αφορά ορισμένες κατηγορίες διακινούμενων εργαζομένων. Θέτει ορισμένα λεπτά ζητήματα, που πρέπει να εξηγήσω λεπτομερώς, και λυπούμαι διότι η κυβέρνηση της Δημοκρατίας της Ιρλανδίας, τη νομοθεσία της οποίας αφορά επίσης η παρούσα υπόθεση, δεν υπέβαλε παρατηρήσεις. Εξάλλου, κανείς δεν παρέστη για λογαριασμό της προσφεύγουσας της κύριας δίκης.

Η προσφεύγουσα ήταν, όπως συνηθίζεται να λέγεται, «ηλικιωμένο πρόσωπο». Γεννηθείσα στις 30 Απριλίου 1911 στη Δημοκρατία της Ιρλανδίας, κατέβαλε ως μισθωτή πλήρεις εισφορές, από το 1963 έως το 1972, στον εθνικό ασφαλιστικό οργανισμό της χώρας αυτής (βάσει του νόμου Welfare Acts). Ήλθε στο Ηνωμένο Βασίλειο μόλις στις 17 Μαρτίου 1973, ενώ πλησίαζε την ηλικία των 62 ετών, και συνέχισε εκεί την επαγγελματική της δραστηριότητα ως μισθωτή. Εκείνη τη χρονική περίοδο δεν είχε συμπληρώσει την απαιτούμενη ηλικία των 65 ετών για να συνταξιοδοτηθεί στην Ιρλανδία, αλλά είχε υπερβεί τη νόμιμη ηλικία συνταξιοδοτήσεως στο Ηνωμένο Βασίλειο, που είναι τα 60 έτη για τις γυναίκες.

Εντούτοις το τοπικό γραφείο του εθνικού ασφαλιστικού οργανισμού του Ηνωμένου Βασιλείου έκρινε ότι η ενδιαφερομένη είχε το δικαίωμα να «επιλέξει» να καταβάλει τις εισφορές ενιαίου ύψους του εθνικού ασφαλιστικού συστήματος (βάσει του National Insurance Act του 1965). Έτσι υπήχθη σ' αυτό το σύστημα, της χορηγήθηκε εθνικός αριθμός εγγραφής στο οικείο μητρώο και κατέβαλε, στο μέτρο που όφειλε βάσει των αποδοχών της, από τις 16 Απριλίου 1973 μέχρι την 29η Σεπτεμβρίου 1974, εισφορές της κλάσεως I, συνολικά 51 λίρες και 16 πέννες, και, τα έτη 1975-1976, βάσει του νόμου Social Security Act, εισφορές βάσει του εισοδήματος της κλάσεως I, συνολικά 16 λίρες και 74 πέννες. Ασφαλίστηκε εξάλλου κατά των εργατικών ατυχημάτων και κατέβαλε τις σχετικές εισφορές.

Από το φάκελο προκύπτει ότι το Φεβρουάριο του 1974 η ενδιαφερομένη ζήτησε τον καθορισμό των δικαιωμάτων της προς λήψη συντάξεως γήρατος. Όμως, ο αρμόδιος υπάλληλος των κοινωνικών ασφαλίσεων της απάντησε, στις 12 Ιουλίου 1974, ότι δεν είχε κανένα δικαίωμα συντάξεως διότι δεν είχε καταβάλει τουλάχιστον 104 εισφορές πριν από την ηλικία των 60 ετών.

Στις 14 Νοεμβρίου 1975, η ενδιαφερομένη, ζητώντας να λάβει τις χρηματικές αποζημιώσεις της ασφαλίσεως ασθένειας, υπέβαλε στο τοπικό γραφείο του υπουργείου

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γαλλική.

Υγείας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων (DHSS) ιατρικό πιστοποιητικό της ίδιας ημερομηνίας με το οποίο βεβαιωνόταν ότι, λόγω ανεπάρκειας του μυοκαρδίου, ήταν ανίκανη να εργαστεί από 12ης Νοεμβρίου 1975 και ότι η ανικανότητα αυτή θα συνεχιζόταν μέχρι τις 21 Νοεμβρίου.

Αυτή η ανικανότητα διήρκεσε μέχρι τις 7 Απριλίου 1976 και η ενδιαφερομένη ζήτησε εκ νέου τη χορήγηση παροχών σε χρήμα από την ασφάλιση ασθενείας, η διαφορά όμως της κύριας δίκης δεν αφορά αυτά τα τελευταία αιτήματα. Η επίλυση της διαφοράς θα έχει πάντως επίπτωση στην τύχη των μεταγενέστερων αιτημάτων.

Πράγματι, στις 21 Νοεμβρίου 1975, ο αρμόδιος υπάλληλος του ασφαλιστικού οργανισμού απέρριψε το αίτημα που είχε υποβάλει η ενδιαφερομένη στις 14 Νοεμβρίου με την αιτιολογία ότι την ημερομηνία κατά την οποία άρχισε να υπάγεται στη βρετανική κοινωνική ασφάλιση είχε ηλικία άνω των 60 ετών και δεν είχε δικαίωμα συντάξεως κατηγορίας Α βάσει της δικής της ασφαλίσεως. Επομένως, θεωρήθηκε ότι είχε σταματήσει να εργάζεται ως μισθωτή και ότι είχε αποσυρθεί από την ενεργό υπηρεσία όταν έφυγε από την Ιρλανδία.

Η ίδια τύχη επιφυλάχθηκε, στις 13 Σεπτεμβρίου 1976, στην προσφυγή την οποία άσκησε η ενδιαφερομένη ενώπιον του Local national insurance tribunal του Bristol.

Άσκησε έφεση κατά της αποφάσεως αυτής ενώπιον του National Insurance Commissioner, αυτός δε υπέβαλε στο Δικαστήριο, με απόφαση της 10ης Ιουλίου 1979, *επτά ερωτήματα* τα οποία επαναλαμβάνονται στην έκθεση για την επ' ακροατηρίου συζήτηση και αφορούν την ερμηνεία του κανονισμού 1408/71 του Συμβουλίου περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς και τις οικογένειές τους που διακινούνται εντός της Κοινότητος. Ο National Commissioner κρίνει ότι είναι απαραίτητη η απάντηση στα ερωτήματα που υπέβαλε για να εκδώσει την δική του απόφαση, αν και η ενδιαφερομένη αποβίωσε στις 8 Σεπτεμβρίου 1979.

II — Η ουσία αυτών των ερωτημάτων είναι το αν ένα πρόσωπο, που ήταν ασφαλισμένο στην κοινωνική ασφάλιση της Δημοκρατίας της Ιρλανδίας και το οποίο μετέβη στο Ηνωμένο Βασίλειο για να εργαστεί εκεί κανονικά ως μισθωτός μετά την ηλικία των 60 ετών, ή που κατέβαλε εισφορές ασθενείας και εργατικών ατυχημάτων λόγω αυτής της δραστηριότητας, πρέπει να θεωρηθεί ως ασφαλισμένη στο Ηνωμένο Βασίλειο, υπό την έννοια του άρθρου 1α του κανονισμού, ώστε να του χορηγηθούν παροχές σε χρήμα, δεδομένου ότι οι εν λόγω παροχές αποτελούν μέρος του συστήματος ασφαλίσεως γήρατος του Ηνωμένου Βασιλείου. Το δικαστήριο ερωτά στη συνέχεια ποιο είναι το αρμόδιο όργανο για τον καθορισμό του δικαιώματος χορηγήσεως παροχών ασθενείας στην ενδιαφερομένη και ποιες είναι οι εφαρμοστέες κοινοτικές διατάξεις.

Για να γίνει αντιληπτός ο λόγος υπάρξεως αυτών των ερωτημάτων, είναι απαραίτητο να δοθούν ορισμένες εξηγήσεις σχετικά με το ισχύον τότε γενικό σύστημα ασφαλίσεως γήρατος, διότι το σύστημα των χρηματικών παροχών λόγω ασθενείας ήταν στενά συνδεδεμένο με αυτό. Η κατάσταση είναι λίγο περίπλοκη λόγω των αλλαγών που επήλθαν στις 5 Απριλίου 1975.

Αυτή η ημερομηνία είναι σημαντική για δύο λόγους· αφενός, συμπίπτει με την έναρξη του οικονομικού έτους· αφετέρου, απο-

τελεί την ημερομηνία ενάρξεως της ισχύος ορισμένων διατάξεων του Social Security Act του 1975, νόμου ο οποίος εναρμόνισε και τροποποίησε ως προς ορισμένα σημεία τα προηγούμενα νομοθετικά κείμενα. Διατηρώντας το πνεύμα του προηγουμένου συστήματος, ο νόμος αυτός επιφέρει σημαντικές αλλαγές όσον αφορά τα πρόσωπα που βρίσκονται στην κατάσταση της ενδιαφερομένης: μετά από την εν λόγω ημερομηνία, η υποχρεώση καταβολής εισφορών για τον τομέα ασφαλίσεως εργατικών ατυχημάτων καταργήθηκε, αλλά οι μισθωτοί διατήρησαν το δικαίωμα χορηγήσεως παροχών σε χρήμα για εργατικά ατυχήματα, διακεκριμένων από τις παροχές σε χρήμα λόγω ασθενείας, σε περίπτωση επελεύσεως του κινδύνου ατυχήματος. Το μέχρι τότε αυτόνομο σύστημα ασφαλίσεως εργατικών ατυχημάτων εξομοιώθηκε προς το γενικό σύστημα ασφαλίσεως. Έτσι ενισχύθηκε ο ήδη ενιαίος χαρακτήρας του βρετανικού συστήματος κοινωνικής ασφαλίσεως.

Στο Ηνωμένο Βασίλειο η απαιτούμενη από το νόμο ηλικία μετά τη συμπλήρωση της οποίας οι μισθωτοί που κατοικούν στη χώρα αυτή μπορούν να αξιώσουν τη χορήγηση της ενιαίας εθνικής συντάξεως γήρατος είναι τα 65 έτη για τους άνδρες και τα 60 έτη για τις γυναίκες. Στη Δημοκρατία της Ιρλανδίας η κανονική ηλικία συνταξιοδοτήσεως είναι τα 65 έτη.

Οι συντάξεις γήρατος υποδιαιρούνταν σε δύο κατηγορίες: την ενιαία σύνταξη και την αναλογική σύνταξη. Η υπόθεση της κύριας δίκης αφορά μόνο σύνταξη της πρώτης κατηγορίας [σύνταξη κατηγορίας Α, υπό την έννοια των διατάξεων του άρθρου 28 (1) (b) και του Schedule 3, μέρος 1, παράγραφος 5, του νόμου του 1975].

Για την χορήγηση τέτοιας συντάξεως, εκτός από την απαιτούμενη ηλικία, έπρεπε:

1) ο ενδιαφερόμενος να είχε καταβάλει πραγματικά στην κοινωνική ασφάλιση του Ηνωμένου Βασιλείου τουλάχιστον 156 ενιαίες εισφορές και να μπορούσαν να του προσμετρηθούν κατά μέσο όρο 50 εισφορές πραγματικές ή πλασματικές (σ' αυτή την περίπτωση γίνεται λόγος για «staggered contributions»). Εάν δεν μπορούσαν να προσμετρηθούν στον ενδιαφερόμενο κατά μέσο όρο κατ' έτος τουλάχιστον 50 εισφορές, αλλά περισσότερες από 13 εισφορές, είχε δικαίωμα μειωμένης συντάξεως·

2) ο ενδιαφερόμενος να είχε αποσυρθεί πράγματι από την ενεργό υπηρεσία, δηλαδή να είχε σταματήσει να εργάζεται κανονικά ως μισθωτός. Το γεγονός ότι ένας άνδρας άνω των 65 και μία γυναίκα άνω των 60 ετών κέρδιζαν, εργαζόμενοι ως μισθωτοί, λιγότερο από ορισμένο ποσό ανά εβδομάδα δεν εμπόδιζε τη λήψη συντάξεως. Αυτή η προϋπόθεση θεωρούνταν ότι συνέτρεχε σε κάθε περίπτωση σε ηλικία 70 ετών για τους άνδρες και 65 ετών για τις γυναίκες.

Το ότι ένα πρόσωπο συνέχιζε να εργάζεται και να καταβάλλει εισφορές για την ασφάλιση ασθενείας παρά τη συμπλήρωση της ηλικίας συνταξιοδοτήσεως και παρά το γεγονός ότι είχε δικαίωμα ενιαίας συντάξεως, οφειλόταν προφανώς στο ότι προσδοκούσε έτσι πρόσθετα πλεονεκτήματα, τα οποία συνίσταντο στο γεγονός ότι, κατά τη στιγμή που το πρόσωπο αυτό τελικά θα συνταξιοδοτούνταν, η σύνταξη την οποία ήλπιζε να του χορηγηθεί τότε θα αυξανόταν σε συνάρτηση με την περίοδο που συνέχισε να καταβάλλει εισφορές (άρθρο 31 του National Insurance Act του 1965). Το γεγονός επομένως της συνεχίσεως της καταβολής εισφορών για την ασφάλιση ασθενείας δεν είχε ως κύριο σκοπό ούτε ως αποτέλεσμα να διατηρήσει ο ασφαλισμένος, μέσω των παροχών σε χρήμα, το εισόδημα το οποίο θα εξασφάλιζε εάν είχε σταματήσει να εργάζεται στην ηλικία της συνταξιοδοτήσεως. Σκοπός των παρατηρήσεων αυτών είναι

να δοθεί απάντηση στο ερώτημα που έθεσε το Δικαστήριο και στο οποίο δόθηκε απάντηση κατά την προφορική διαδικασία.

Θα επανέλθω τώρα στις παροχές ασθενείας σε χρήμα.

Δυνάμει των συνδυασμένων διατάξεων των παραγράφων 1 και 2 του άρθρου 14 του Social Security Act του 1975, ο ενδιαφερόμενος για να δικαιούται αυτές τις παροχές, πρέπει να συγκεντρώνει τις απαιτούμενες προϋποθέσεις προς χορήγηση συντάξεως κατηγορίας Α.

Όμως, σύμφωνα με το πρωτοβάθμιο δικαιοδοτικό όργανο (τον Insurance Officer), η ενδιαφερομένη δεν πληρούσε τις απαιτούμενες προϋποθέσεις ενός προσώπου ηλικίας άνω των 60 ετών: θα δικαιούνταν σύνταξη γήρατος κατηγορίας Α, βάσει της δικής της ασφαλίσεως, μόνο εάν είχε «σταματήσει να εργάζεται» (retired from regular employment) και υπέβαλε σχετική αίτηση. Οι εισφορές που είχε καταβάλει στο Ηνωμένο Βασίλειο δεν τη βοηθούσαν καθόλου, διότι δεν είχε υπαχθεί ποτέ στο εθνικό σύστημα ασφαλίσεως υπό νόμιμες προϋποθέσεις. Δυνάμει των συνδυασμένων διατάξεων των άρθρων 4, 6, 14, 88 του schedule 3 του Security Act του 1975, μία γυναίκα που υπερέβη την απαιτούμενη από το νόμο για τη συνταξιοδότηση ηλικία δεν *μπορεί*, ούτε οφείλει να συνεχίσει να καταβάλει εισφορές για τη σύνταξη ασθενείας, στην περίπτωση που συνεχίζει να εργάζεται ως μισθωτή μετά την ηλικία των 60 ετών, παρά μόνο εάν είχε ήδη υπαχθεί στο σύστημα υγείας του Ηνωμένου Βασιλείου πριν από την ηλικία αυτή.

Εξάλλου, οι 16 λίρες και 74 πέννες, τις οποίες είχε καταβάλει «κατά λάθος» η ενδιαφερόμενη την περίοδο 1975-1976 δυνάμει του Social Security Act του 1975, της είχαν επιστραφεί και, όταν ο National Commissioner εξέδωσε την απόφασή του, διεξάγονταν συζητήσεις για να τις επιστραφούν οι 51 λίρες και 16 πέννες που είχε καταβάλει «αχρεωστήτως» ως εισφορές για ενιαίες παροχές, βεβαιώθηκε δε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ότι από τότε είχε ήδη πραγματοποιηθεί αυτή η επιστροφή.

Αντίθετα, οι ελάχιστες εξάλλου εισφορές που είχαν καταβληθεί την περίοδο 1973-1974 και 1974-1975 βάσει της ασφαλίσεως κατά των εργατικών ατυχημάτων δεν της επιστράφηκαν, διότι η ενδιαφερομένη ήταν υποχρεωμένη να τις καταβάλει δυνάμει του National Insurance (Industrial Injuries) Act του 1965.

III — Ο Insurance Officer, τουλάχιστον στις γραπτές παρατηρήσεις του, και ακόμη περισσότερο η Επιτροπή, θεωρούν ότι τα περισσότερα από τα ερωτήματα που υποβλήθηκαν στο Δικαστήριο δεν είναι ούτε ουσιώδη ούτε απαραίτητα για τη λύση της διαφοράς. Εκπλήσσει κάπως αυτή η στάση του αρμόδιου υπαλλήλου των κοινωνικών ασφαλίσεων, τον οποίο είχε συμβουλευτεί ο National Insurance Commissioner προτού διατυπώσει τα ερωτήματα που ήθελε να απευθύνει στο Δικαστήριο, και ιδίως η στάση της Επιτροπής, η οποία είναι, σε μεγάλο βαθμό, η μόνη που μπορεί να μας διαφωτίσει.

1. Όπως ορθά παρατήρησε στις προφορικές του παρατηρήσεις ο εκπρόσωπος του Insurance Officer, το δυσκολότερο σημείο του προβλήματος συνίσταται στο αν ένα πρόσωπο στη θέση της ενδιαφερομένης πρέπει να θεωρηθεί ως «εργαζόμενος» υπό την έννοια του άρθρου 1α του κανονισμού, για το σκοπό εφαρμογής των διατάξεων στον τομέα των παροχών ασθενείας σε χρήμα.

Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι, εφόσον δεν έχουν εναρμονιστεί οι προϋποθέσεις υπαγωγής στην κοινωνική ασφάλιση στα διάφορα κράτη μέλη, το ζήτημα αυτό υπάγεται στην αποκλειστική αρμοδιότητα των εθνικών αρχών. Υπενθυμίζει ότι ο κανονισμός 1408/71 έχει ως αποκλειστικό σκοπό την εναρμόνιση των εθνικών συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως και της ελεύθερης κυκλοφορίας των παροχών, όχι όμως την εναρμόνιση των προϋποθέσεων υπαγωγής. Το σημαντικό, σε σχέση με τον κανονισμό 1408/71, δεν είναι τόσο το γεγονός ότι ο ενδιαφερόμενος εργάζεται ως μισθωτός, με τους εγγενείς προς τη δραστηριότητα αυτή γενικούς ή ειδικούς κινδύνους (ασθένεια, εργατικά ατυχήματα, κ.λπ.), αλλά το γεγονός ότι υπάγεται εγκύρως στο σύστημα της κοινωνικής ασφαλίσεως ή ότι καταβάλλει τις σχετικές εισφορές.

Αυτό αληθεύει μεν για τον κανονισμό 3, πρώτο κανονισμό του Συμβουλίου περί της κοινωνικής ασφαλίσεως των διακινουμένων εργαζομένων, ασφαλώς όμως δεν ισχύει πλέον, με τόσο απόλυτο τρόπο, για τον κανονισμό 1408/71. Ορισμένες από τις διατάξεις αυτού του νομοθετικού κειμένου υπερβαίνουν τα πλαίσια μιας απλής εναρμονίσεως, σχετικά δε η κυβέρνηση της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας είχε επικαλεστεί, στις παρατηρήσεις της στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις Testa και Maggio, 41 και 121/29, το άρθρο 69 στον τομέα της ανεργίας.

Εν πάση περιπτώσει αυτή η συσταλτική ερμηνεία δεν μπορεί να γίνει δεκτή παρά μόνο εάν ο κανονισμός 1408/71 προέβη σωστά στην απαιτούμενη εναρμόνιση και εάν δεν καταλήγει στο να παρέχει στους ενδιαφερόμενους λιγότερα δικαιώματα από εκείνα τα οποία προέκυπταν γι' αυτούς από διεθνείς ή διμερείς συμφωνίες που δέσμευαν τα κράτη μέλη προτού αρχίσει να ισχύει.

Πιστεύω πράγματι, όπως και ο πρώτος Γενικός Εισαγγελέας Jean-Pierre Warner, στις προτάσεις του στην υπόθεση Manzoni (Rec. 1977, σ. 1670· απόφαση της 13.10.1977, Rec. σ. 1647), ότι πρέπει να ακολουθηθεί η απόφαση Duffy (της 10.12.1969, Rec. σ. 597), σύμφωνα με την οποία οι κοινοτικοί κανονισμοί δεν μπορούν να μειώσουν τα δικαιώματα που έχουν αποκτήσει οι εργαζόμενοι κατ' εφαρμογή της εθνικής νομοθεσίας, παρά την απόφαση Walder της 7ης Ιουνίου 1973 (Rec. σ. 599), η ογδόη σκέψη της οποίας (σ. 604) δέχεται ότι ο κανονισμός 1408/71 «υποκαθίσταται, ως προς τα πρόσωπα στα οποία εφαρμόζεται, στις συμφωνίες περί κοινωνικής ασφαλίσεως που έχουν συναφθεί μεταξύ κρατών μελών, οι οποίες δεν αναφέρονται στο άρθρο 6 ή στο παράρτημα D του κανονισμού 3 (οι αντίστοιχες διατάξεις του κανονισμού 1408/71 είναι το άρθρο 7 και το παράρτημα II), τούτο δε ακόμη και αν η εφαρμογή αυτών των συμφωνιών συνεπάγεται για τους δικαιούχους των παροχών περισσότερα πλεονεκτήματα από όσα απορρέουν από τον εν λόγω κανονισμό».

Εάν ο κανονισμός δεν επιτρέπει να ληφθούν υπόψη οι περίοδοι υπαγωγής στην κοινωνική ασφάλιση σ' ένα κράτος μέλος (συγκεκριμένα, στην προκειμένη περίπτωση, στην Ιρλανδία) ώστε να παρασχεθεί η δυνατότητα σε μία γυναίκα να συνεχίσει, μετά την ηλικία των 60 ετών, να είναι ασφαλισμένη λόγω της επαγγελματικής της δραστηριότητας κατά του κινδύνου ασθενείας σε άλλο κράτος μέλος (στην προκειμένη περίπτωση το Ηνωμένο Βασίλειο), εκτός αν είχε ήδη υπαχθεί στην οικεία κοινωνική ασφάλιση και είχε καταβάλει εισφορές σ' αυτό το τελευταίο κράτος, πριν από την ηλικία αυτή, ενώ αυτό το πρόσωπο κατέβαλε πράγματι εισφορές — έστω και «κατά λάθος» — γι' αυτή την ασφάλιση καθώς και για την ασφάλιση κατά εργατικών ατυχημάτων, πρέπει να γίνει δεκτό, για να επαναλάβω τα λόγια του πρώτου γενικού εισαγγελέα Jean-Pierre Warner στην υπόθεση Warry (Rec. 1977, σ. 2103· απόφα-

ση της 9.11.1977, σ. 2085), ότι ο κανονισμός «από αυτή την άποψη, ξέφυγε προφανώς από το σκοπό του».

Η καταβολή εισφορών για την κοινωνική ασφάλιση με σκοπό τη χορήγηση παροχών σε χρήμα είναι, αν όχι υποχρέωση, τουλάχιστον δικαίωμα, από τη στιγμή που ένας εργαζόμενος συνεχίζει κανονικά ως μισθωτός και δεν ασκεί, για το λόγο αυτό, το δικαίωμα το οποίο έχει καταρχήν να ζητήσει τη χορήγηση συντάξεως. Οι παροχές σε χρήμα, στην περίπτωση αυτή, απλώς αντισταθμίζουν την απώλεια εισοδήματος η οποία οφείλεται στην αναβολή της συνταξιοδοτήσεως.

Η κυριότερη αντίρρηση που προβλήθηκε ενώπιον του National Commissioner και η οποία αναπτύχθηκε εκτενώς από την Επιτροπή συνίσταται στο ότι η αποδοχή του αιτήματος της ενδιαφερομένης θα αποτελούσε αντίστροφη διάκριση έναντι των βρετανών υπηκόων οι οποίοι, έχοντας εργαστεί σ' ένα κράτος μέλος, επιστρέφουν υπό τις ίδιες συνθήκες στο Ηνωμένο Βασίλειο: φαίνεται ότι σε τέτοια περίπτωση θα αντιμετώπιζαν την ίδια άρνηση που επιφυλάχθηκε σ' εκείνη.

Καταρχάς τίθεται το ερώτημα μήπως είναι εξαιρετική περίπτωση το να αρχίσει εκ νέου να εργάζεται ως μισθωτός ένας βρετανός υπήκοος, αφού είχε εργαστεί σε άλλο κράτος μέλος ή σε τρίτες χώρες μετά την ηλικία των 65 ετών για έναν άνδρα και των 60 για μία γυναίκα και μήπως αυτή η προφανής έλλειψη δυσμενούς διακρίσεως πλήττει πράγματι, κυρίως, τους υπηκόους της Δημοκρατίας της Ιρλανδίας, διότι οι περισσότεροι από τους μισθωτούς που θα μπορούσαν να μεταβούν υπό τις συνθήκες αυτές στο Ηνωμένο Βασίλειο ήταν, μεταξύ των υπηκόων των κρατών μελών, Ιρλανδοί. Ακόμα κι αν υποτεθεί ότι ένας βρετανός υπήκοος αντιμετώπιζε τέτοια άρνηση, θα έπρεπε αυτή η άρνηση να είναι σύμφωνη προς την κοινοτική νομοθεσία. Καθ' όσον γνωρίζω, η περίπτωση αυτή δεν έχει ανακύψει ποτέ ούτε έχει παραπεμφθεί στο Δικαστήριο.

Τέλος, και αν υποτεθεί ότι πράγματι δημιουργείται αντίστροφη διάκριση για τους βρετανούς υπηκόους από την εφαρμογή του κοινοτικού δικαίου, μια τέτοια διάκριση θα παρέμενε υπόθεση των κρατών μελών και δεν θα εμπόδιζε την — κατά τα φαινόμενα — ευνοϊκότερη μεταχείριση των υπηκόων των άλλων κρατών μελών (βλ. την απόφαση που εξέδωσε στις 14.12.1978 ο National Commissioner αφού έλαβε υπόψη την απόφαση Kenny της 28.6.1978, Rec. σ. 1490).

Δεν είναι όμως απαραίτητο να επιμείνω επ' αυτού του σημείου, διότι η υπαγωγή στην κοινωνική ασφάλιση της προσφεύγουσας νομίζω ότι είναι, μέχρις αποδείξεως του εναντίου, απόλυτα κανονική. Ζητώ συγγνώμη αν επεμβαίνω ίσως εδώ στην εφαρμογή του κοινοτικού δικαίου ή στην ερμηνεία διμερών συμφωνιών, για τις οποίες το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι δεν είναι της αρμοδιότητάς του, αν και οι συμφωνίες αυτές αποτελούν αναπόσπαστο μέρος των κανονισμών κοινωνικής ασφαλίσεως (άρθρο 95 του κανονισμού 1408/71 και άρθρο 11 του κανονισμού 574/72). Ένα τέτοιο εγχείρημα είναι νομίζω, σύμφωνο προς τη διαρκή φροντίδα του Δικαστηρίου να προστατεύει τα θεμελιώδη δικαιώματα και προς την παραίνεση του προέδρου A. M. Donner, σύμφωνα με την οποία «χρειάζεται ερμηνεία βασισμένη περισσότερο στην ανάλυση κάθε συγκεκριμένης περιπτώσεως για να επιτυγχάνεται ο σκοπός του άρθρου 177, που είναι η προώθηση της ενότητας στην εφαρμογή του κοινοτικού δικαίου. Η ερμηνεία πρέπει να δίδεται λαμβανομένης υπόψη της περιστάσεως για την

οποία ζητείται· διαφορετικά δεν παρέχει κανένα διαφωτιστικό στοιχείο και δεν είναι, στην καλύτερη περίπτωση, παρά μόνο ένα είδος επεξηγήσεως των κοινοτικών διατάξεων που δεν αποτελεί παρά μια αβέβαιη βοήθεια προς το εθνικό δικαστήριο και παραμένει βουβή επί των πράγματι επίδικων σημείων». «Η εξέλιξη της νομολογίας — προσθέτει ο πρόεδρος A. M. Donner — προσανατολίζεται σαφώς προς ερμηνεία της συγκεκριμένης περιπτώσεως.»

Έχοντας υπόψη αυτά, θα κάνω τις εξής παρατηρήσεις.

Ασφαλώς ούτε η υπαγωγή, έστω και με νόμιμο τρόπο, σ' ένα σύστημα κοινωνικής μέριμνας, ούτε η καταβολή εισφορών δεν μπορούν να δημιουργήσουν κεκτημένο δικαίωμα που να εμποδίζει την ομαλοποίηση της καταστάσεως ενός ασφαλισμένου σύμφωνα με τα νομοθετικά κείμενα τα οποία καθορίζουν την έννομη κατάστασή του. Εντούτοις, ένας φορέας κοινωνικής ασφαλίσεως δεν μπορεί να αμφισβητήσει *αναδρομικά* τη συμμετοχή στο σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως των μισθωτών ενός προσώπου, η υπαγωγή του οποίου σ' αυτό το σύστημα είχε γίνει δεκτή με σχετική ατομική διοικητική απόφαση.

Δεν θέλω ασφαλώς να προκαταλάβω την τελική απόφαση του Secretary of State, εάν είναι όντως η αρμόδια αρχή προς επίλυση αυτού του ζητήματος, αρχή στην οποία ο National Commissioner επιφυλάσσεται να απευθυνθεί [παραγράφος 93(1)(b) του Social Security Act του 1975]. Αλλά, όπως το υπενθύμισα στην έκθεση των πραγματικών περιστατικών, πρέπει να σημειωθεί ότι, μετά την άφιξή της στο Ηνωμένο Βασίλειο, η ενδιαφερομένη εγγράφηκε στα μητρώα του εθνικού συστήματος κοινωνικής ασφαλίσεως, της χορηγήθηκε αριθμός εγγραφής στο οικείο μητρώο και κατέβαλε εισφορές. Μόνο μετά από αυτά, όταν υπέβαλε την αίτηση χορηγήσεως παροχών ασθενείας, ειδοποιήθηκε ότι οι εισφορές είχαν καταβληθεί «κακώς» και άρχισαν συζητήσεις για να της επιστραφούν. Αυτό είναι εν πάση περιπτώσει νομική πλάνη (mistake of law) και όχι πραγματική πλάνη (mistake of fact).

Κατά τη γνώμη μου, η απόδειξη του ότι η υπαγωγή στην κοινωνική ασφάλιση της προσφεύγουσας αποτέλεσε αδιαμφισβήτητα το αντικείμενο διοικητικής αποφάσεως, η οποία δεν ήταν πάντως παράνομη, είναι το γεγονός ότι η υπαγωγή αυτή κατέστη δυνατή λόγω των δέκα οκτώ εισφορών που της προσμετρήθηκαν ως πλασματικώς καταβληθείσες από την αρχή του έτους καταβολής εισφορών (contribution year) ως την πραγματική αρχή της υποχρεωτικής ασφαλίσεως. Αυτό φαίνεται ότι προκύπτει από το γράμμα της συμφωνίας περί κοινωνικής ασφαλίσεως, η οποία υπογράφηκε στο Λονδίνο στις 29 Μαρτίου 1960, μεταξύ της κυβερνήσεως του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και Βορείου Ιρλανδίας και της κυβερνήσεως της Δημοκρατίας της Ιρλανδίας (SI 1960, Nº 707), στην οποία αναφέρεται διακριτικά στην απόφασή του ο National Commissioner, για την οποία όμως η Επιτροπή τηρεί απόλυτη σιγή.

Η συμφωνία αυτή επηρέασε επίσης την υπόθεση Walsh, 143/79, της οποίας έχει επιληφθεί το δεύτερο τμήμα του Δικαστηρίου· επιτρέψτε μου να παραθέσω όπως δημοσιεύτηκε στη Συλλογή των Συνθηκών που εκδίδεται από τη Γραμματεία των Ηνωμένων Εθνών (τόμος 371, σ. 5 επ.):

«Έχοντας αποφασίσει να συνεργαστούν στον κοινωνικό τομέα,

Επιθυμώντας να λάβουν μέτρα ώστε να μπορούν να χορηγούνται στα πρόσωπα που

διακινούνται από τη μία χώρα στην άλλη παροχές κοινωνικής ασφαλίσεως για ασθένεια, μητρότητα, ανεργία, καθώς και παροχές σε χήρες και ορφανά», οι δύο κυβερνήσεις συμφώνησαν ειδικότερα, όσον αφορά τις παροχές ασθενείας, επί της εξής διατάξεως:

Άρθρο 7

«1) ... όταν ένα πρόσωπο, ασφαλισμένο δυνάμει της νομοθεσίας μιας των δύο χωρών βρίσκεται στην άλλη χώρα, όσον αφορά τις παροχές ασθενείας και το επίδομα μητρότητας, συμφωνείται ότι

α) δεν εφαρμόζονται στην περίπτωση αυτή οι διατάξεις της νομοθεσίας της πρώτης χώρας· και

β) κατά την εφαρμογή στον ενδιαφερόμενο των διατάξεων της νομοθεσίας της άλλης χώρας, δυνάμει της οποίας του χορηγούνται περισσότερες παροχές,

1) ...

2) οι ασφαλιστικές εισφορές της οικείας κατηγορίας οι οποίες καταβλήθηκαν ή πιστώθηκαν στο λογαριασμό του και οι παροχές ασθενείας ή τα επιδόματα μητρότητας που καταβλήθηκαν ή ζητήθηκαν στην πρώτη χώρα θα εξομοιωθούν, αντίστοιχα, προς εισφορές της οικείας κατηγορίας οι οποίες καταβλήθηκαν ή πιστώθηκαν στο λογαριασμό του και προς παροχές ασθενείας ή επιδόματα μητρότητας που καταβλήθηκαν ή ζητήθηκαν σ' αυτή την άλλη χώρα.

Εντούτοις:

αα) Όταν πρόκειται για πρόσωπο που είχε ασφαλιστεί δυνάμει της νομοθεσίας της Ιρλανδικής Δημοκρατίας και το οποίο βρίσκεται στη Μεγάλη Βρετανία, το ποσό της κάθε παροχής ασθενείας ή επιδόματος μητρότητας (συμπεριλαμβανομένης κάθε αυξήσεως) που θα καταβάλλεται δυνάμει του εδαφίου b), 2 της παρούσας παραγράφου δεν θα υπερβεί το καταβλητέο (εκτός αν υπάρχει διάταξη περί διπλών παροχών) ποσό δυνάμει των διατάξεων του νόμου της Δημοκρατίας της Ιρλανδίας εάν ο ενδιαφερόμενος είχε παραμείνει στην εν λόγω χώρα και είχε καταβάλει πλήρως τις εισφορές που προβλέπονται από την εν λόγω νομοθεσία. Τούτο ισχύει εκτός εάν αυτό το πρόσωπο κατέβαλε τουλάχιστον δεκατρείς εβδομαδιαίες εισφορές δυνάμει της νομοθεσίας της Μεγάλης Βρατανίας από την ημερομηνία αφίξεώς του στη Μεγάλη Βρετανία, εάν κατέβαλε ή πιστώθηκαν στο λογαριασμό του τουλάχιστον εικοσιέξι εισφορές δυνάμει της εν λόγω νομοθεσίας για το αντίστοιχο έτος καταβολής εισφορών ή εάν, ζητώντας την παροχή ή το επίδομα για μια ημέρα περιλαμβανόμενη σε περίοδο διακοπής της εργασίας, υπό την έννοια που

καθορίζεται από τη νομοθεσία της Μεγάλης Βρετανίας, δικαιούνταν πριν από την ημερομηνία της τελευταίας αφίξεώς του στη Μεγάλη Βρετανία παροχές ασθενείας ή επίδομα μητρότητας δυνάμει της εν λόγω νομοθεσίας για μία ημέρα περιλαμβανόμενη στην εν λόγω περίοδο.»

Η πράξη προσχώρησης (άρθρο 29, παράρτημα I, IX, Κοινωνική Πολιτική), υπό την επικεφαλίδα «Διατάξεις συμβάσεων κοινωνικής ασφαλίσεως οι οποίες εξακολουθούν να εφαρμόζονται παρά το άρθρο 6 του κανονισμού», περιλαμβάνει στο σημείο 30, Ιρλανδία-Ηνωμένο Βασίλειο, τη σημείωση «Ουδέν». Επομένως, η συμφωνία του 1960 έπαυσε, καταρχήν, να ισχύει. Οι τροποποιήσεις όμως που επέφερε η πράξη προσχωρήσεως στον κανονισμό 1408/71 δεν άρχισαν να ισχύουν παρά μόνο την 1η Απριλίου 1973. Αγνοώ αν έχει λήξει αυτή η συμφωνία, αλλά είναι βέβαιο ότι εξακολουθούσε να εφαρμόζεται στην ενδιαφερομένη στιγμή της αφίξεώς της στο Ηνωμένο Βασίλειο, στις 17 Μαρτίου 1973.

Όσον αφορά την περίοδο μετά την 1η Απριλίου 1973, πρέπει να σημειωθούν τα εξής:

«Εκτιμώντας:

ότι οι αλλαγές που έχουν επέλθει στη νομοθεσία του Ηνωμένου Βασιλείου (πρόκειται για το Social Security Act του 1975) καθιστούν αναγκαία τη θέσπιση ειδικών διατάξεων για την εφαρμογή των κανόνων περί συνυπολογισμού των περιόδων, ώστε να δύνανται να ληφθούν υπ' υπόψη, για μεν τον προσδιορισμό του δικαιώματος παροχών κατά τη νομοθεσία του ανωτέρω κράτους μέλους, οι περίοδοι που συνεπληρώθησαν στα άλλα κράτη μέλη ...»,

ο κανονισμός 1209/76 του Συμβουλίου, της 30ής Απριλίου 1976, προσέθεσε στο παράρτημα II του κανονισμού 1408/71 με το άρθρο 1, παράγραφος 2, περίπτωση α, σημείο ιι), (Διατάξεις συμβάσεων κοινωνικής ασφαλίσεως που εξακολουθούν να εφαρμόζονται παρά το άρθρο 6 του κανονισμού), σημείο 30, μέρος Α, «το άρθρο 8 της συμφωνίας Ιρλανδίας-Ηνωμένου Βασιλείου της 14ης Σεπτεμβρίου 1971 περί κοινωνικής ασφαλίσεως», με σκοπό να επιτρέψει τη χρησιμοποίηση, για τον υπολογισμό των συντάξεων γήρατος ή επιβιώσεως σε μία από τις δύο χώρες, των πλασματικών εισφορών που χορηγούνται στην άλλη χώρα στο πλαίσιο της ασφαλίσεως ασθένειας. Έτσι ο κοινοτικός νομοθέτης πλήρωσε ένα κενό της εργατικής νομοθεσίας στα κράτη αυτά όσον αφορά τη χρησιμοποίηση και τη μεταφορά των πλασματικών παροχών που καταβάλλονται στο πλαίσιο της ασφαλίσεως ασθενείας για τον υπολογισμό των συντάξεων γήρατος ή επιβιώσεως. Αυτή η διάταξη άρχισε να ισχύει *αναδρομικά* από 1ης Απριλίου 1973.

Μπορεί επίσης να σημειωθούν, στο ίδιο πνεύμα, οι αιτιολογικές σκέψεις του κανονισμού 2595/77 του Συμβουλίου της 21ης Νοεμβρίου 1977, που αναφέρουν ότι πρέπει «να παρασχεθεί στον εργαζόμενο, δικαιούχο συντάξεως δυνάμει της νομοθεσίας ενός κράτους μέλους και απασχολούμενο στο έδαφος άλλου κράτους μέλους η δυνατότητα να ασφαλίζεται δυνάμει της νομοθεσίας του τελευταίου αυτού κράτους μέλους, ακόμη και αν αυτή απαλλάσσει τους δικαιούχους συντάξεως από την υποχρεωτική ασφάλιση»· καθώς και «να παρασχεθεί χωρίς περιορισμούς στον εργαζόμενο η δυνατότητα να απολαύει της συντάξεως που εκτήθη δυνάμει της νομοθεσίας ενός κράτους μέλους και να αναβάλλει την εκκαθάριση της συντάξεώς του σε άλλο κράτος μέλος, προκειμένου να επωφεληθεί της αυξήσεως του ποσού της συντάξεως αυτής που προκύπτει από αυτήν την αναβολή».

Επομένως δεν υφίσταται καμία ρήξη της συνεχείας όσον αφορά την υπαγωγή της ενδιαφερομένης στην κοινωνική ασφάλιση, λόγω δε του γεγονότος ότι μπορούσε και έπρεπε να υπάγεται κανονικά στην ασφάλιση του Ηνωμένου Βασιλείου της προσμετρήθηκαν πλασματικά σ' αυτή τη χώρα δέκα οκτώ νόμιμες εισφορές (statutory contributions). Μόνο ύστερα από την υποβολή της αιτήσεώς της έγινε αντιληπτό ότι η υπαγωγή της αυτή ήταν «εσφαλμένη».

Ο εκπρόσωπος του Insurance Officer αναγνώρισε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ότι η ενδιαφερομένη ήταν «εργαζομένη» όσον αφορά τις παροχές της ασφαλίσεως εργατικών ατυχημάτων και, κατά συνέπεια, ότι έπρεπε να θεωρηθεί ως ασφαλισμένη για όλους τους κινδύνους που καλύπτονταν από την εθνική ασφάλιση. Η Επιτροπή, εντούτοις, υποστηρίζει ότι αυτό το σημείο δεν χρειάζεται να συζητηθεί. Πιστεύω, αντιθέτως, ότι αυτό το σημείο είναι αποφασιστικό — αποτελεί μάλιστα το αντικείμενο συγκεκριμένου ερωτήματος του National Commissioner — και ότι, εάν η ενδιαφερομένη δεν έπρεπε ήδη να αναγνωριστεί ως ασφαλισμένη όσον αφορά τις παροχές ασθενείας για τους λόγους που εξέθεσα, το γεγονός ότι δικαιούνταν παροχές εργατικών ατυχημάτων αρκεί για να θεωρηθεί ότι δικαιούνταν παροχές ασθενείας σε χρήμα. Σύμφωνα με τη νομοθεσία του Ηνωμένου Βασιλείου, ένας μισθωτός ο οποίος καταβάλλει εισφορές είναι ασφαλισμένος όχι για μια συγκεκριμένη παροχή, αλλά για όλες τις παροχές, οι οποίες στηρίζονται σε εισφορές των ασφαλισμένων και προβλέπονται από αυτή τη νομοθεσία, μολονότι το δικαίωμα για συγκεκριμένη παροχή εξαρτάται από τη συνδρομή των προϋποθέσεων όσον αφορά τις εισφορές, οι οποίες προβλέπονται γι' αυτή την παροχή. Εάν η ενδιαφερομένη, αντί να ασθενήσει, είχε υποστεί εργατικό ατύχημα, θα δικαιούνταν αποζημίωση (industrial injung benefits) μεταλύτερη από τις ενιαίες παροχές ασθενείας. Συνεπώς, οι παροχές της ασφαλίσεως εργατικών ατυχημάτων και οι παροχές ασθενείας μοιάζουν, στο μέτρο που αποσκοπούν στην αναπλήρωση της απώλειας μισθού που προκύπτει από την ανικανότητα προς εργασία. Αυτό το συμπέρασμα προσέθεσε ο Insurance Officer, είναι σύμφωνο προς τις προτάσεις που είχα αναπτύξει στις 13 Ιουλίου 1976 στην υπόθεση Brack (Rec. 1976, σ. 1456· απόφαση της 29. 9. 1976, Rec. σ. 1430).

Σημειώνω ότι σε τελική ανάλυση ο Insurance Officer παραδέχτηκε με αξιέπαινη ειλικρίνεια, ότι δεν αμφισβητούσε το γεγονός ότι η ενδιαφερομένη υπήρξε εργαζόμενη όσον αφορά τις παροχές ασθενείας σε χρήμα και ότι ο ίδιος είχε αναγνωρίσει αυτό το σημείο ενώπιον του National Commissioner. Επομένως, εκκινώ από την προϋπόθεση ότι ένα πρόσωπο στην περίπτωση της ενδιαφερομένης υπαγόταν εγκύρως στην εθνική ασφάλιση του Ηνωμένου Βασιλείου και με τη βάση αυτή θα εξετάσω με συντομία τα λοιπά ερωτήματα που σας υποβλήθηκαν.

2. Η ουσία αυτών των ερωτημάτων ανάγεται στο εάν ο αρμόδιος, σ' αυτή την περίπτωση, φορέας για τον καθορισμό του δικαιώματος παροχών ασθενείας είναι ο φορέας του Ηνωμένου Βασιλείου και, σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως, ποιες είναι οι εφαρμοστέες διατάξεις.

Καθώς έχει διευθετηθεί το ζήτημα της υπαγωγής της ενδιαφερομένης στην κοινωνική ασφάλιση, θεωρώ προφανές το ότι ο «αρμόδιος φορέας» σε τέτοιες περιπτώσεις είναι εκείνος του Ηνωμένου Βασιλείου εφόσον, σύμφωνα με το άρθρο 1, παράγραφος ιε, εδάφιο ι του κανονισμού 1408/71, αυτός ο όρος προσδιορίζει το φορέα «στον οποίο ο ενδιαφερόμενος *υπάγεται* κατά το χρόνο της αιτήσεως παροχών». Δυνάμει του άρθρου 4, παράγραφος 2 και του παραρτήματος II του κανονισμού 574/72 του Συμ-

βουλίου, ο αρμόδιος φορέας στο Ηνωμένο Βασίλειο για τις παροχές ασθενείας σε χρήμα είναι, όσον αφορά τη Μεγάλη Βρετανία, το Υπουργείο Υγείας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων (Department of Health and Social Security).

Προσθέτω ότι, εάν παρ' ελπίδα ο βρετανικός φορέας είχε αμφιβολίες για την αρμοδιότητά του, θα όφειλε, δυνάμει του άρθρου 86 του κανονισμού, να διαβιβάσει αμελλητί την αίτηση της ενδιαφερομένης προς την αρμόδια αρχή, είτε απευθείας, είτε κατόπιν μεσολαβήσεως των αρμοδίων αρχών των ενδιαφερομένων κρατών.

Εάν το Δικαστήριο απαντήσει καταφατικά, όπως προτείνω, σ' αυτά τα δύο πρώτα ερωτήματα, το τρίτο ερώτημα, το οποίο αφορά την περίπτωση εργαζομένου που δεν είναι ασφαλισμένος παρά μόνο για τα εργατικά ατυχήματα, χάνει το αντικείμενό του. Πρέπει όμως να δοθεί απάντηση στα τέσσερα τελευταία ερωτήματα. Πράγματι, αυτά τα ερωτήματα θα απέβαιναν χωρίς αντικείμενο μόνο στην περίπτωση που ο αρμόδιος φορέας ήταν εκείνος της Ιρλανδικής Δημοκρατίας.

Στον τομέα των παροχών ασθενείας, το άρθρο 18, παράγραφος 1, όπως τροποποιήθηκε από το άρθρο 1, παράγραφος 3, του κανονισμού 2864/72 του Συμβουλίου, της 19ης Δεκεμβρίου 1972, ορίζει ότι «ο αρμόδιος φορέας του κράτους μέλους, η νομοθεσία του οποίου εξαρτά την κτήση, τη διατήρηση ή την ανάκτηση του δικαιώματος παροχών από την συμπλήρωση περιόδων ασφαλίσεως, απασχολήσεως ή κατοικίας, λαμβάνει υπ' όψη, κατά το μέτρο που απαιτείται, τις περιόδους ασφαλίσεως, απασχολήσεως, ή κατοικίας που επραγματοποιήθησαν υπό τη νομοθεσία άλλου κράτους μέλους, σαν να επρόκειτο για περιόδους που επραγματοποιήθησαν υπό τη νομοθεσία που εφαρμόζεται από τον φορέα αυτόν».

Όσον αφορά τα πρόσωπα που βρίσκονται στην κατάσταση της ενδιαφερομένης, η βρετανική νομοθεσία δεν εξαρτά το δικαίωμα παροχών από τη συμπλήρωση περιόδων ασφαλίσεως, απασχολήσεως ή κατοικίας: το ποσό των παροχών ασθενείας καθορίζεται ανάλογα προς το ποσό της συντάξεως γήρατος η οποία θα καταβαλόταν, υπό τον όρο τα πρόσωπα αυτά να είχαν δικαίωμα ενιαίας συντάξεως γήρατος, δηλαδή να είχαν καταβάλει τουλάχιστον δεκατρείς εβδομαδιαίες εισφορές δυνάμει της νομοθεσίας της Μεγάλης Βρετανίας από την ημερομηνία της τελευταίας αφίξεώς τους σ' αυτή τη χώρα ή να είχαν καταβάλει (ή να τους είχαν προσμετρηθεί) τουλάχιστον είκοσι έξι εισφορές δυνάμει της εν λόγω νομοθεσίας για το αντίστοιχο έτος καταβολής εισφορών.

Όσον αφορά την ασφάλιση γήρατος, το άρθρο 45, παράγραφος 1, του κανονισμού 1408/71 (όπως τροποποιήθηκε από το άρθρο 1, παράγραφος 13 του προαναφερθέντος κανονισμού 2864/72) ορίζει ότι «ο φορέας κράτους μέλους, η νομοθεσία του οποίου εξαρτά την κτήση, τη διατήρηση ή την ανάκτηση του δικαιώματος παροχών από την συμπλήρωση περιόδων ασφαλίσεως ή κατοικίας, λαμβάνει υπ' όψη, κατά το μέτρο που απαιτείται, τις περιόδους ασφαλίσεως ή κατοικίας που επραγματοποιήθησαν υπό τη νομοθεσία άλλου κράτους μέλους, σαν να επρόκειτο για περιόδους που επραγματοποιήθησαν υπό τη νομοθεσία που εφαρμόζεται από τον φορέα αυτόν».

Βάσει των συνδυασμένων διατάξεων της παραγράφου 17, η οποία προστέθηκε στο παράρτημα V, β, σημείο «I. Ηνωμένο Βασίλειο», από το άρθρο 1, παράγραφος 4, εδάφιο β, στοιχείο ιι, του κανονισμού 1209/76 του Συμβουλίου, ο οποίος ισχύει αναδρομικά από 6ης Απριλίου 1975, καθώς και των διατάξεων του παραρτήματος 3, μέρος I, παράγραφος 5, του Social Security Act του

1975, ο αρμόδιος φορέας της Μεγάλης Βρετανίας λαμβάνει υπόψη τις περιόδους ασφαλίσεως ή κατοικίας που συμπληρώθηκαν βάσει της νομοθεσίας άλλων κρατών μελών προς το σκοπό κτήσεως δικαιώματος συντάξεως βάσει της δικής του νομοθεσίας.

Εφόσον το Secretary of State δεν εξαφάνισε — και αν ακόμη αυτό ήταν νόμιμο από άποψη κοινοτικού δικαίου — την απόφαση δυνάμει της οποίας η ενδιαφερομένη υπαγόταν στο εθνικό σύστημα υγείας στο Ηνωμένο Βασίλειο, οι εισφορές που είχε καταβάλει στην Ιρλανδία πρέπει να ληφθούν υπόψη από τον αρμόδιο φορέα, δυνάμει των διατάξεων του άρθρου 46, παράγραφος 2, για τον υπολογισμό της συντάξεώς της.

Εντούτοις, στο μέτρο που το ποσό που προκύπτει βάσει του άρθρου 46 είναι το ίδιο με εκείνο το οποίο προκύπτει βάσει του υπολογισμού του άρθρου 18, δεν υπάρχει λόγος να γίνει διάκριση μεταξύ των δύο περιπτώσεων.

Έχοντας φθάσει στο τέλος της αναλύσεως αυτής, ομολογώ τη δυσκολία μου να διατυπώσω τις κατάλληλες απαντήσεις στα ερωτήματα του National Commissioner, δεδομένου ότι ούτε ο Insurance Officer, ούτε η Επιτροπή υπέβαλαν συγκεκριμένες προτάσεις.

Καταλήγω πάντως στην εξής πρόταση:

1) Όσον αφορά το Ηνωμένο Βασίλειο, οι διατάξεις του κανονισμού του Συμβουλίου 1408/71 άρχισαν να ισχύουν την 1η Απριλίου 1973.

2) Ένας εργαζόμενος ο οποίος, κατά το χρόνο που ζητεί να του χορηγηθούν παροχές ασθενείας, είναι εγγεγραμμένος στα μητρώα του εθνικού συστήματος ασφαλίσεως ενός κράτους μέλους και καταβάλλει πλήρεις εισφορές στον αρμόδιο φορέα αυτού του κράτους είναι ασφαλισμένος *σ' αυτό το φορέα,* υπό την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος ιε, εδάφιο ι, του κανονισμού 1408/71 στο πλαίσιο τόσο του άρθρου 18, όσο και του άρθρου 46 του κανονισμού αυτού, για το διάστημα που η υπαγωγή του δεν ακυρώθηκε νομότυπα από την αρμόδια αρχή.

3) Ένας εργαζόμενος, ο οποίος δεν είναι ασφαλισμένος στο φορέα ενός κράτους μέλους παρά μόνο για τα εργατικά ατυχήματα, πρέπει να θεωρηθεί ως ασφαλισμένος σ' αυτό το φορέα υπό την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος ιε, εδάφιο ι του κανονισμού αυτού όσον αφορά το άρθρο 18.

4) Για τον υπολογισμό, στο Ηνωμένο Βασίλειο, τόσο του ποσού της συντάξεως γήρατος, όσο και του ποσού των παροχών ασθενείας έπρεπε να ληφθούν υπόψη οι διατάξεις του άρθρου 1, παράγραφοι 3 και 13, του κανονισμού 2864/72 του Συμβουλίου, καθώς και οι διατάξεις του άρθρου 1, παράγραφος 2, α, ιι, και παράγραφος 4, β, ιι, του κανονισμού 1209/76 του Συμβουλίου.